

El Pare Abel i l'esperit universitari

Dm, 10/01/2012 per Antoni Nello

[Coses que passen](#)

Ahir al vespre vaig assistir al funeral pel Pare Francesc Abel S.J., mort el passat 31 de desembre. La presència de nombroses persones acompanyant la família de sang i la família jesuítica del Pare Abel deixava constància del reconeixement dels mèrits indiscutibles de la seva persona i de la seva tasca.

El Pare Abel fou metge, teòleg i jesuïta, tres punts de recolzament estretament enllaçats que el mantingueren sòlid al llarg de la seva vida personal, espiritual i professional.

Fundà l'Institut Borja de Bioètica, primer a Sant Cugat, després, ja més recentment, vinculat i ubicat a l'àrea docent de l'Hospital de Sant Joan de Déu d'Esplugues. Pioner a Europa com a institució específicament dedicada a afrontar amb l'esperit de l'humanisme cristià el reptes de les noves i trencadores aportacions científiques, així com les seves aplicacions tecnològiques en l'àmbit de la medicina i, per extensió, al de les pràctiques i polítiques sanitàries, l'Institut Borja de Bioètica és un referent indiscutible que ha pivotat sobre el geni i el prestigi del seu fundador. Un geni que en els parlaments diversos del seu funeral es va concentrar en tres conceptes importants: frontera, pont, diàleg.

He tingut l'honor de col·laborar amb el Pare Abel, d'amarar-me de la seva erudició i del seu seny. Al meu esguard, el geni del Pare Abel rau en un profund esperit universitari, la formació especialitzada de professionals de la salut des de l'esperit humanista que brolla de l'evangeli, amb l'obertura de mires necessària per encarar els nous reptes i possibilitats dels avenços científics i tecnològics, sense por i amb seny.

Aquest esperit fonament universitari el va fer navegar per aigües no sempre plàcides, entre la lícita fascinació per les noves possibilitats tecnològiques d'intervenció sobre la vida humana, el legítim recel eclesial envers les seves aplicacions i el perill de vulneració dels drets inherents a la mateixa vida humana, tota vida humana en tot el seu desenvolupament, i l'evangèlic esperit d'escolta i de preocupació pels problemes real de les persones concretes en aquest món difícil de la malaltia, del sofriment i de la mort.

I penso que el millor homenatge al Pare Abel, i a tants docents universitaris que han esmerçat la seva tasca amb intensitat i coherència, és recollir-ne el relleu, en qualsevol àmbit on es desenvolupi la tasca universitària. Perquè la Universitat ha de ser l'espai privilegiat de formació dels futurs professionals, persones qualificades al servei de la ciutadania, amb la tasca de traspassar-los coneixements i destreses, però també d'afrontar i explorar amb ells serenament, sense recels doctrinaris ni aventurismes desassenyats, les noves possibilitats que ofereix, de manera cada cop més trepidant, el món del pensament científic. Ho farà sens dubte l'Institut Borja de Bioètica. Amb la seva directora, Núria Terribas, fidel col·laboradora del Pare Abel, y Marga Bofarull, també ella metgessa, teòloga i religiosa, recentment nomenada presidenta d'aquesta institució.

No crec afegir res al que ja es va dir prou bé ahir al vespre. Només vull deixar-ne

constància personal. I proclamar fort el meu agraïment: gràcies Pare Abel!